

EDITORIAL

Granollers, un coll d'ampolla per a la Comarca

Sovint ens han dit que Granollers ha sigut sempre una cruïlla de camins. Un text que ha esdevingut clàssic sobre Granollers i el Vallès Oriental publicat l'any 1967 pel Banc d'Expansió Comercial diu que el trànsit explica Granollers. "Granollers és, molt clarament, un centre de comunicacions: unes que hi passen de llarg; unes altres que potencien tant la ciutat com la comarca. Són aquestes segones les que han fet i fan Granollers, des de la primitiva població romana fins a la gran ciutat actual". Quan parlem del carrer de Corró o de la carretera de la Roca o de la de Cardedeu, recordem a la vegada els camins radials que parteixen quasi bé de la Porxada i es dirigeixen a aquelles poblacions.

Fa pocs anys no era massa freqüent que la gent de Lliçà es dirigís a Cardedeu o que la de les Franqueses travessés Granollers per anar a Montmeló. Avui el cotxe ha canviat els costums i, encara que només sigui per anar a balls de saló, tots els caps de setmana la gent jove ressegueix els pobles de la rodalia tot buscant "marxa".

Granollers és actualment una ciutat de pas, a més a més de ser un lloc de trobada per anar al mercat, a treballar, a comprar, a estudiar, a l'hospital o al cinema. El Sr. Joan Carbó, un granollerí que no va arribar a ser fill il·lustre de Granollers, però que com a bon botiguer es coneixia perfectament la gent de la ciutat, deia que la carretera separava els veïns d'una banda i l'altra de la carretera de tal manera que no anaven a comprar en els comerços de la banda oposada per no travessar la calçada. Avui això es dona entre els pobles del voltant. Travessar Granollers és tan complicat en certs moments del dia i de la setmana que val la pena abstenir-se d'anar a l'altra banda o traslladar-se en cotxe pel mig de la ciutat.

Des de la inauguració del petit trèbol de la sortida de l'autopista a l'arribar a Palou, tothom pot comprendre què representaria l'existència d'una possible via de circumvallació que ens estalviés el pas per Granollers. Pensem que la carretera de Caldes a Sant Celoni en els seus dos quilòmetres de pas per Granollers resulta quasi una gimcana i que el seu recorregut és un coll d'ampolla, o millor dit un tap, que impedeix anar d'una banda a l'altra de la ciutat. Fa uns quants anys s'havia parlat d'una possible via de circulació ràpida que hauria de passar pels marges del Congost. Això actualment és pràcticament impossible per l'ús que se n'ha fet (del Congost), i pel gran nombre de cotxes que dificulten les comunicacions.

Actualment Granollers ciutat no distribueix el trànsit entre les diverses carreteres comarcals, sinó que dificulta, i no uneix els pobles del voltant sinó que els separa, els dificulta la comunicació. Faria falta una via ràpida que reduís la gran congestió que qualsevol ciutadà ha de patir per portar, per exemple, un malalt o bé un accidentat des del Coll de la Manya fins a l'Hospital General de Granollers.

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana
President
Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponals: Àlvar Maduell, Míriam Viaplana, Míriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Marí, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiago Cucurella, Lourdes Curbellà, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia. Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).

Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)
Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers

Fotocomposició: Edicatsa
Impressió: Editorial Gironina, S.A.
Dipòsit legal: B 332278
Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

Política dolenta i moltes màscares

—Santiago Espot i Piqueras—

La veu del poble, i més concretament la seva joventut, no es cansa de dir-ho: la política és un engany. Potser no volen que anem més enllà. El cert és que després de catorze anys de descens col·lectiu i progressiu aquesta opinió s'ha generalitzat. Existeix qui, de forma més categòrica, precisa: "No. Els polítics d'ara són uns farsants".

Què està passant? Vivim més que mai en l'època de les mentides? Quan l'home cerca la veritat de planetes situats a anys llum de la terra, escriptors dels nostres dies com Jean François Ravel arriben a començar un llibre amb aquestes paraules: "La primera de totes les forces que dirigeix el món és la mentida". Certament l'engany sembla que hagi passat a formar part dels sistemes de valors de l'home modern.

Davant d'aquesta situació, es fa urgent i imprescindible l'aplicació de nous mètodes que permetin no confondre l'"habilitat" política amb la mentida. Cal regenerar tot allò que regeix el caràcter i la moral humana. De la política, és necessari fotografiar-ne tots els que es "passen de vius".

Recentment el professor Carles M. Espinalt va pronunciar en els salons d'un cèntric hotel de Barcelona la conferència titulada **psicoestètica de la classe política**. De manera rigorosa, destaca com el maquiavelisme mal entès pot distorsionar la imatge de qualsevol polític.

Veritablement, l'obra del pensador florentí pot esdevenir anacrònica si es desconeix l'home que ja toca els anys noranta. Quan el nivell cultural i intel·lectual de la societat assoleix

les cotes actuals és del tot absurd intentar aplicar, com va fer públicament fa poc el president del govern espanyol, uns criteris escrits fa gairebé mig mil·lenni per Maquiavel, i adreçats a polítics que governaven uns estats on, la majoria de la gent, amb prou feines sabia llegir i escriure. El procediment, ara, lluny d'adquirir els resultats favorables que es llegeixen en "El Príncep", dona als polítics una aurèola d'hipocresia que fa trontollar els fonaments d'un estat en lloc d'afiançar-lo com voldrien. No ens enganyem: és obsoleta l'entitat que, per boca del seu president, justifica l'índex de preus al consum o el canvi del contractual marc borsari, per dir-ne un parell, amb cites de principis del s. XVI. Cada vegada estic més convençut que els espanyols encara són al 1492.

Copsem millor el tema. Centrem-nos en la nostra nació. Podem preguntar-nos: és avui una farsa la política catalana? Afinem bé el sentit de la paraula. Si agafem la nova edició de la GEC, observarem que la "cosa fingida que hom pretén de fer passar com a vera" se l'anomena amb el mot farsa. Tothom coincidirà en el fet que si existeix un denominador comú en les principals formacions polítiques a Catalunya (en unes més que en altres), és la seva vocació espanyolista. Així doncs, en un present on l'independentisme és creixent i s'originen fets com els de l'Estadi Olímpic, on hi ha entitats prestigioses —com Òmnium Cultural— que poden elaborar tota una llista d'atacs als drets nacionals més elementals de

Catalunya en només cinc mesos i fer possible que ningú del terreny polític no aixequi la veu per exigir explicacions, no ens pot estranyar que als nostres polítics no els vegem la cara. Cert: les màscares han arribat, fins i tot, a formar part del decorat anomenat autònom.

... tot això, on ens porta? La situació que travessa el nostre país es difícil. A la poca traça dels nostres polítics en el moment d'assolir èxits per a Catalunya, cal afegir-hi la manca de nitidesa en les seves accions. La transparència en la gestió del poder migrat que tenen és perfectament constatable a través de fets coneguts de tothom. Tampoc no n'hi ha cap que ens sorprengui amb un gest audaç. Mentre Catalunya és torpedejada sistemàticament ens recomanen que callem i que ningú no sigui "catastrofista". De noves idees i solucions, com és la seva obligació, ni una; altres posicionaments? Impossibles, ens contesten. Exasperant! Ja ho diu bé Carles M. Espinalt quan afirma: "Els nostres polítics són molt i molt assenyats. Encara que tots els extrems es desaforen i un excés de ponderació acaba revelant una altra mena de coses, tal com es llegeix en un vers de Guerau de Liost: "Era un polític prudent, prudent, prudent... És a dir no era valent".

No hi ha res pitjor per a un polític que l'ambigüitat d'acció i la manca de sentit de futur. Cal que els polítics d'avui dia sàpiguen analitzar i destriar els criteris i així podran netejar el nom de la política que tan patosament han embrutat a casa nostra. Això sí, sense servir-se de màscares.

Reforma del règim econòmic matrimonial

—Pere Canal i Baliu—

Quan una parella catalana controu matrimoni, la seva vida econòmica es sotmet, en cas de no haver optat per un altre règim, al principi anomenat "de separació de béns". Aquest règim, tal com diu el Dret Civil Català, reconeix a cada cònjuge la propietat, ús, administració i disposició dels seus béns. És a dir, que cada un dels membres de la parella té independència per actuar de la manera que vulgui sobre els seus béns.

El departament de Justícia ha redactat una proposta d'avantprojecte de llei per suavitzar les situacions de desigualtat que en alguns casos pot causar el règim de separació de béns. Aquesta llei adopta un sistema intermig entre el règim de separació de béns i el de guanys, que regeix en el Dret Civil Castellà.

El principi rep el nom de "règim econòmic conjugal de separació de béns amb participació en els guanys". Aquesta modalitat podrien pactar-la voluntàriament els dos cònjuges o bé seria d'aplicació obligada en cas de separació o divorci.

Així, en el moment de separar-se la parella, cadascun tindria el dret de participar en els béns obtinguts durant el matrimoni per un i altre cònjuge.

Aquesta proposta, el Departament de Justícia l'ha fet arribar als òrgans col·legiats de l'advocacia catalana, per tal de conèixer-ne l'opinió.

Pere Canal i Baliu és el Degà del col·legi d'Advocats de Granollers i ens dona la seva opinió d'aquest avantprojecte.

Evidentment que la llei podria

evitar situacions d'injustícia en casos de separació i divorci, però també en crearia d'altres, de forma que, comptat i debatut, no sé si guanyaríem gran cosa. En qualsevol cas, si el propòsit del projecte de llei és evitar aquelles situacions d'injustícia, es pot obtenir el mateix resultat pel camí de la pensió compensatòria, que ja preveu la llei actual, ja sigui millorant la seva regulació, ja sigui simplement fent-ne eficaç aplicació.

En aquest aspecte, i així ho ha cregut, per aquest o altres motius el Consell dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, la llei és innecessària i pot provocar més situacions injustes que les que pretén corregir. I no em refereixo només al cònjuge que, en lloc de contribuir a l'economia familiar, s'hagi dedicat a destruir-la, que també n'hi ha, sinó sobretot a aquells que han mantingut la convivència fins a la mort i que quedarien en situació pitjor als que es separen, perquè no tindrien la participació que la llei preveu.

El sistema actual és senzill i clar. Els cònjuges normalment resolen els seus problemes com-

prant a nom dels dos o bé d'un o l'altre segons els sembla. Si volen compartir els guanys no hi ha res que els privi de fer-ho; i aquesta llibertat de fer-ho o no, segons els convingui, és important.

Per altra banda, no em sembla un projecte pacificador, sinó que introduirà més agressivitat en els processos matrimonials, ja que en molts casos convindrà demostrar que un dels cònjuges ha incorregut en violació dels deures conjugals, o bé respecte als fills, per tal d'evitar l'aplicació de la participació; i sempre es compliran les situacions litigioses en poder discutir els títols d'adjudicació dels béns, la seva procedència, la pertinença, el destí, l'existència de consentiment en les llibertats, la bona o mala administració, les valoracions, etc. Certament significarà un augment del treball dels advocats.

De totes formes estimo que la llei no és convenient, sense que això vulgui dir que no es pugui considerar si seria bo, amb més abast, i no pas des del punt de vista de la separació o el divorci, modificar el règim econòmic matrimonial. Però això ja és una altra cosa.